

Under temaet "En håbløs situation" har dommerkomiteen denne gang valgt Gerner Thomsens artikel, hvor han under en kanotur på South Nahanni River i Canada får besøg af en bjørn og må forlade lejren og sin oppakning. Desuden bringes 5 andre medrivende artikler, der var med i opløbet.

Med en bjørn i hælene

Af GERNER THOMSEN

"Der kommer en bjørn!". "Hvad gør der?", spurgte jeg mistroisk. Steffen havde hørt en gren knække, mens han rodede efter mad i rygsækken. Han havde ikke reageret, før han hørte et frys, og noget der lød som en stor hund, der ryster sig. Da han vendte sig om, stod der en bjørn fem meter fra ham - en to meter høj grizzly-bjørn!

Alt imens Steffen fortalte sin historie, kom bamsefar luntende ind i lejren. Vi konstaterede hurtigt, at vi ikke kunne komme væk fra den halvø, vi stod på. I stedet trak vi ned til floden, så der var omkring 50 meter mellem bjørnen og os. Bjørnen foretrak heldigvis først at undersøge vores rygsække. Med hovedet dybt begravet i sækken, hev den systematisk tingene op én efter én, mens vi overvejede situationen. At krydse floden ville være den sikre død. Den var alt for bred og iskold og strømmen for stærk. I stedet kunne vi krydse en lille vig på ca. 20 meter og komme op i skoven længere nede ad floden. Efter 10 minutter mistede bjørnen interessen for rygsækkene - og begyndte at vandre ned mod os! Den havde ikke taget mange skridt, før vi sprang ud i floden. Stønnende og prustende svømmede vi over til den næsten lodrette klippe og kravlede op i skoven. Bjørnen spankulerede ned til stedet, hvorfra vi var sprunget

i floden. Her rejste den sig på bagbenene, satte sin fede bjørmetryne i sky og svingede hovedet fra side til side, mens den forsøgte at få farten af os. Gudskelov var den åbenbart tilfreds med at have lejren for sig selv - i hvert fald skulle den ikke bade lige nu og gik tilbage mod vores telt, der var helt tomt. Den kiggede lidt på det, rejste sig på bagbenene og væltede så ind over det for at rulle sig i det. Bagefter var det rygsækkene, der fik en tur. Pludselig kunne vi ikke se den mere. Vi var bange for, at den var gået op i skoven for at finde os, så vi tog benene på nakken og løb ind i vildniset. Efter en halv times tid stoppede vi et sted langs floden, hvor vi forberedte os på at blive resten af natten. Det var sen aften, og ingen af os havde lyst til at gå tilbage lige med det samme. Alt vores tøj var drivvåd, og vi kunne se frem til en nat med temperaturer tæt på frysepunktet. Men heldigvis fik vi hurtigt gang i et bål med hjælp fra tændstikker og stearinlys i den nødpakke, som vi altid havde på os.

Bålet varmede skønt, og vi tørrede vores tøj. Først næste morgen besluttede vi os for at gå tilbage til lejren, hvor vi kunne konstatere, at bjørnen var væk. Men hvilket syn, der mødte os. Udstyret lå spredt for alle vindende. Rygsækken, teltet og Steffens sovepose var flånsket, maden var blandet med bjørnesavl, og et kamera var tygget helt i stykker. Vi fortsatte videre til vores kano, der lå ca. én kilometer længere oppe ad floden. Vi havde ikke nået at bære kanoen udenom et strømfald og ned til lejren dagen før, men nu var det lige før, vi helt havde mistet den. Bjørnen havde også været her forbi, flånsket en redningsvest og skubbet kanoen halvt ud i vandet.

Som sendt fra himlen kom der pludselig tre kanoroere til syne på floden. Det var en canadisk gruppe med en guide, som hurtigt forstod situationen. Vi fik at vide, at vi bare skulle bære kanoen ned til lejren, så ville de sejle igennem strømfaldet og møde os for enden. Lige før vi nåede frem, hørte vi et skud, og nede ved floden stod guiden med en ryggende skræmmepistol. Da de var kommet om hjørnet, havde kræet siddet

oppe i skovbrynet og set olm ud! Hurtigere end en bjørn kan nå at tænke, fik vi smidt resterne af det ødelagte udstyr op i kanoen, og snart sad vi på floden.

Om aftenen slog vi lejre sammen med gruppen, som hjalp os med at sy teltet og få brændt alt det ødelagte udstyr, der stank af rovdyr. Guiden fortalte, at det pga. andre folks sikkerhed var nødvendigt, at vi hurtigst muligt kom ned til parkgrænsen, der lå 180 km sydpå. Her skulle vi slå alarm, så parkbetjentene kunne sejle op og rense pladsen - og evt. fjerne bjørnen. Vi måtte højst bruge to dage; gruppen kunne i øvrigt heller ikke undvære mad til flere dage. Vi nikkede bare uden at sige så meget. Det hele virkede så uoverskueligt. I snart to døgn havde vi ikke fået søvn eller noget mad af betydning, og teltet stank infamt af bjørn. Og nu skulle vi samtidigt slå rekord i maratonroning.

Næste morgen, mens vi gjorde os klar til første etape på 90 km, hørte vi pludselig en overraskende motorlyd. Det var parkbetjentene, der kom forbi i deres motorbåde! Tilfældigvis foretog de deres månedlige inspektion af floden i denne uge, hvilket blev vores svineheld. Nu fik vi mad til flere dage, og vi kunne tage det lidt mere med ro. Da vi senere mødte parkbetjentene igen, kunne de fortælle, at bjørnen havde været der, da de var kommet. De havde skudt den med noget bedøvende og tilkaldt en helikopter, der havde fløjet den et par hundrede kilometer væk. Faktisk var det første gang i nationalparkens historie, at de havde haft så store problemer med en bjørn - og så skulle det selvfølgelig ske, da to danske teenagere for første gang prøvede kræfter med den canadiske vildmark!

Gerner Thomsen får denne bog tilsendt for sin spændende vinderartikel

